

ELIZABETH LIM

ŞAFAÇI ÖR

YILDIZLARIN KANI

Çeviren
Elif Nihan Akbaş

*Adrian'a, hayatımı mümkün olan
en iyi şekilde deęiřtirdiđi için*

Yağmuruyağıdırın Doruğu

AY DAĞLARI

DHOYA ÖRMANI

Güneş Tapınağı

Büyük Baharat Yolu

SAMARAN

Samarand Geçidi

A'LANDI

NIYAN

GANGSUN

HALAKMARAT ÇÖLÜ

JINGAN NEHRİ

Yaz Sarayı

SAKIYAN DAĞLAR

AGORIA

BALAR

TAIJIN DENİZİ

Shansen'in Sarayı

KUZEY A'LANDI

Güz Sarayı

Bahar Sarayı

KIATA
KRALLIĞI

JAPPOR

Kış Sarayı

TURA DAĞLARI

LEYANG NEHRİ

Kamalan Limanı

UNUTULMUŞ LAPZUR ADALARI

TAMBU ADALARI

CUIYAN OKYANUSU

Benden en kaliteli ipi ya da sicimi eğirmemi isteyin, bunu herkesten hızlı yapabilirim – gözüm kapalı bile. Ama bir yalan söylememi isterseniz kekeler durur, söyleyecek bir şey bulmakta zorlanırım.

Hikâyeler uydurmak konusunda hiçbir zaman yeteneğim olmadı.

Abim Keton bunu herkesten iyi bilir. Her ne kadar ona her şeyi anlattığımda –bana verilen üç imkânsız görev, yolculuğumda karşıma çıkan iblislerle hayaletler ve imparatorumuzun etrafını saran büyü– kaşları bir iki kez kalksa da abim bana inanıyor.

Ama babam inanmıyor. O, ardına saklandığım gölgelerin arkasını görüyor. Keton'a gülümseyişimin, kızarmış ve nemli gözlerimi gizlediğini. Saatlerdir, hatta günlerdir ağlamaktan gözlerim şiş. Babamın göremediğiyse, yanaklarımda kuruyan gözyaşlarına rağmen kalbimin kaskatı olduğu.

Hikâyemin sonuna gelmeye korkuyorum çünkü sonu, kesmeye cesaret edemediğim düğümlerle dolu. Uzaklarda davullar çalıyor. Her saniye biraz daha yaklaşıyor, seçimimi yapmak için ne kadar az zamanım kaldığını hatırlatıyorlar.

Eğer geri dönersem, kendi benliğimi ardımda bırakacağım. Ailemi bir daha hiç görmeyeceğim, yüzümü aynada görmeyeceğim, adımın söylendiğini duymayacağım.

Ama mesele *onu* kurtarmaksa güneşten, aydan ve yıldızlardan bile vazgeçebilirim.

O – bir adı olmayan ama yine de binlerce adı olan çocuk. Elleri yıldızların kanıyla lekelenmiş çocuk.

Sevdiğim çocuk.

BİRİNCİ KISIM

İMTİHAN

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir zamanlar üç erkek kardeşim vardı. Finlei en büyükleriydi – cesur olan. Hiçbir şey korkutamazdı onu; ne örümcekler, ne iğneler ne de babamdan sopa yemek. Dört kardeşin en hızlısıydı, bir sineği yalnızca başparmağı ve yüksükle yakalayabilecek kadar hızlı. Ama bu gözü peklğine bir de macera tutkusu eşlik ediyordu. Dükkânımızda çalışmayı, güneşin değerli ışığını elbise dikmek ve gömlek onarmak için harcamayı küçümserdi. İğne konusunda da dikkatsizdi, parmakları delinip durmaktan hep sargı içinde olur ve işleriye eşit olmayan dikişlerle bozulurdu. Abimi babamın fırçalarından korumak için o dikişleri söker, yeniden dikerdim.

Finlei'nin babam gibi bir terzi olacak sabrı yoktu.

Sendo sabırlıydı ama dikiş konusunda değil. İkinci abim ailenin şairiydi ve yalnızca kelimelerden bir şeyler örmeyi severdi, özellikle de deniz hakkında. Babamızın dikebileceği güzel elbiselerle ilgili hikâyeler anlatır, öylesine zarif detaylar verirdi ki kasabadaki bütün kadınlar o elbiseleri almak için yaygara koparırdı – ancak o elbiselerin aslında var olmadığını öğrenirlerdi.

Babam ceza olarak onu dükkânımızdaki sütunun arkasına oturarak ipekböceği kozalarından ip çözmekle görevlendirdi. Sık sık onunla oturup suyun o sonu gelmez ufkunun ardında neler bulunduğu dair hikâyelerini dinlemek için yanına kaçırdım.

“Okyanus ne renk?” diye sorardı Sendo bana.

“Mavi, salak. Başka?”

“Renkleri bile bilmeden nasıl A'landi'nin en iyi terzisi olacak-

sın?” Sendo başını iki yana sallayarak suyu işaret etti. “Tekrar bak. Derinliklerine bak.”

“Safir,” dedim, okyanusun dalgalarının narin çıkıntılarını ve aralarındaki çukurları inceleyerek. Su parıldadı. “Safir, tıpkı Leydi Tainak’ın boynuna taktığı taşlar gibi. Ama bir parça yeşil de var.. yeşim yeşili. Köpükler de inci gibi kıvrılıyor.”

Sendo gülümsedi. “Bu daha iyi.” Bir kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. “Günün birinde denizlere yelken açacağız, sen ve ben. Ve sen dünyadaki tüm mavileri göreceksin.”

Sendo sayesinde en sevdiğim renk maviydi. Her sabah pencereymi açıp da güneş ışığında parıldaayan denize bakarken beyaz duvarlarım ona boyanırdı. Safir ya da gök mavisini. Çivit. İndigo. Sendo, gözlerimi bir rengin tüm çeşitlemelerini görebileceğim, en soluk kahverengiden en parlak pembeye kadar hepsinin kıymetini bileceğim şekilde eğitmişti. Işığın bir şeye nasıl binlerce olasılık katabileceğini göstermişti.

Sendo’nun gönlü denizdeydi, babam gibi bir terzi olmakta de-ğil.

Keton üçüncü abimdi ve yaşı bana en yakın olardı. Ruh hâlimiz ne olursa olsun şarkıları ve şakalarıyla herkesi güldürürdü. İpeklerimiz mor yerine yeşile boyadığı, yeni ütülenmiş elbiselerin üzerine kirli sandaletleriyle dikkatsizce bastığı, dut ağaçlarını sulamayı unuttuğu ve hiçbir zaman babamın bir kazak örebileceği kadar iyi yün eğiremediği için başını hep derde sokardı. Para, parmaklarının arasından su gibi akıp giderdi. Ama babam en çok onu severdi – Keton’da terzi olacak disiplin olmadığı hâlde.

Bir de ben vardım – Maia. İtaatkâr kız. İlk anım, babam karışmasın diye bana annemin makarasını çevirmeyi öğretirken, çıkırığını çeviren annemin yanında mutlulukla oturup dışarıda oynayan Finlei, Sendo ve Keton’un seslerini dinleyişimdi.

Benim gönlüm *terzilikteydi*: Daha yürümeyi öğrenmeden iğneye iplik geçirmeyi, konuşmayı öğrenmeden muntazam dikebilmeyi öğrendim. Dikişi seviyordum ve abilerimle birlikte dışarı gitmek

yerine babamın mesleğini öğrenmekten mutluydum. Üstelik Finlei bana kavga etmeyi ve ok atmayı öğretirken hedefi hep ıskalıyordum. Sendo'nun masallarına ve hayalet hikâyelerine bayılısam da kendi başıma bir hikâye anlatamazdım. Büyük abilerim beni ne kadar uyarırsa uyarısın, Keton'un eşek şakalarına da hep kaniyordum.

Babam gururla benim bir elimde iğne, diğerinde makasla doğduğumu söylemişti. Kız olmasaydım A'landi'nin en iyi terzisi olabileceğimi, kıtanın bir ucundan diğerine tüccarların peşimden koşabileceğini.

“Bir terzinin değeri şanıyla değil, mutluluk getirmesiyle ölçülür,” demişti annem, babamın sözlerinin beni nasıl da hayal kırıklığına uğrattığını görünce. “Sen ailemizin dikişlerini bir arada tutacaksın, Maia. Dünyadaki başka hiçbir terzi bunu yapamaz.”

Ona ıslıl ıslıl gözlerle baktığımı hatırlıyordum. O zamanlar tek istediğim ailemin böyle bir arada ve mutlu olmasıydı – daima.

Ama sonra annem öldü ve her şey değişti.

Büyük Baharat Yolu üzerindeki önemli bir şehir olan Gangsun'da yaşıyorduk ve dükkânımız koca bir bloğun yarısı boyunca uzanıyordu. Babam son derece saygı duyulan bir terziydi, meslekteki becerisi bütün güney A'landi'de bilinirdi. Ancak tepemizde kara bulutlar dolanmaya başladı, annemin ölümü babamın güçlü iradesinde ilk çatlağı açtı.

Çok içmeye başladı – acılarını gömmenin bir yolu olduğunu söylüyordu. Bu çok uzun sürmedi; kederden babamın sağlığı bozuldu ve midesi herhangi bir alkol türevini kaldırmaz oldu. Dükkândaki işine dönse de hiçbir zaman eskisi gibi olmadı.

Müşteriler babamın dikişlerindeki nitelik düşüşünü fark edip durumdan abilerime bahsettiler. Finlei ve Sendo ona bunu hiç söylemedi; bunu yapacak yürek yoktu onlarda. Ama Beş Kış Savaşı'ndan birkaç yıl önce, ben on yaşındayken, Finlei babamı Gangsun'dan ayrılarak Yol'un kıyı kesiminde kalan küçük bir sahil kasabası olan Kamalan Limanı'ndaki bir ev-dükkâna taşınmaya ikna etti. Temiz deniz havasının babama iyi geleceği konusunda diretti.

Yeni evimiz Yanamer ve Tongsa caddelerinin kesiştiği köşede, bir tanesiyle doyabileceğiniz kadar uzun şeritli el yapımı noodlelar yapan bir dükkânla dünyadaki en leziz poğaçaları ve sütlü ekmeği yapan fırının karşısındaydı – en azından aç olduğumuzda abimlerim ve benim için öyleydi ki çoğu zaman da açtık zaten. Ama en çok sevdiğim yanı güzel okyanus manzarasıydı. Bazen dalgaların rıhtıma vuruşlarını izlerken denizin babamın kırık kalbini onarması için gizliden gizliye dua ederdim – tıpkı benimkini yavaş yavaş iyileştirdiği gibi.

Yaz ve kış aylarında, Büyük Baharat Yolu üzerinde doğudan batıya seyahat eden kervanlar ılıman iklimimizin tadını çıkarmak için Kamalan Limanı'nda durduklarında işlerimiz iyice açılırdı. Babamın küçük dükkânı istikrarlı bir indigo, safran ve aşı boyası tedarikine bağlıydı – boyalarımız için gereken renkler. Küçük bir kasaba olduğundan yalnızca elbise değil, aynı zamanda kumaş ve iplik de satıyorduk. Babamın büyük bir leydiye layık bir kıyafet yapmasının üzerinden çok zaman geçmişti ve savaş başladığında zaten işler azaldı.

Talihsizlik yeni evimizde de peşimizi bırakmadı. Kamalan Limanı başkentten o kadar uzaktı ki abilerimin A'landi'yi kasıp kavuran iç savaşa hiç dahil olmayacaklarını düşünmüştüm. Ama genç İmparator Khanujin ile ülkenin en kudretli savaş beyi Shansen arasındaki düşmanlık yatışacak gibi değildi ve İmparator'un, ordusunda savaşacak daha çok insana ihtiyacı vardı.

Finlei ve Sendo'nun yaşı gelmişti, o yüzden ilk önce onlar askere alındı. O zamanlar, savaşa gitme fikrini romantik bulacak kadar gençtim. Asker olmuş iki abimin olması onur duyulacak bir şeymiş gibi geliyordu.

Yola çıkmalarından bir gün önce dışarıda beyaz pamuk şeritlerini boyuyordum. Yanamer Caddesi'nde sıralanan şeftali tomurcukları beni hapşırttı ve babamın kalan son pahalı indigosunu eteğime döktüm.

Finlei bana güldü ve burnumdaki boya lekelerini sildi.

“Korkma,” dedi ben çaresizce boyanın kurtarabildiğim kadarını kurtarmaya çalışırken.

“Bunun otuz gramı seksen *jen*! Hem kim bilir boya tüccarları bir daha ne zaman gelecek,” diye mırıldandım hâlâ eteğimi ovarken. “Yol’dan geçmek onlar için giderek tehlikeli bir hâl alıyor.”

“O zaman ben seyahatlerimden getiririm,” dedi Finlei. Çenemi kendisine doğru kaldırdı. “Asker olduğumda A’landi’nin tamamını göreceğim. Belki de general olarak dönerim.”

“Umarım o kadar uzun süre uzaklarda kalmazsın!” diye haykırdım.

Finlei’nin yüzü ciddileşti. Gözleri karardı ve rüzgârın savurduğu saçımдан bir tutamı kenara çekti. “Kendine dikkat et, kardeşim,” dedi. Sesinde hem neşe hem de keder vardı. “Çok çalışarak kendini yorma...”

“Hiç uçmayan bir uçurtmaya dönme,” diye tamamladım onun yerine. “Biliyorum.”

Finlei yanağıma dokundu. “Keton’a göz kulak ol. Başını belaya sokmadığından emin ol.”

“Babaya da dikkat et,” diye ekledi arkamdan yaklaşan Sendo. Dükkânımızın önündeki ağaçlardan bir çiçek koparıp kulağımın arkasına yerleştirdi. “Ayrıca kaligrafi çalışmayı ihmal etme. El yazının geliştiğinden emin olmak için en kısa zamanda döneceğim.” Sendo saçlarımı karıştırdı. “Artık evin hanımı sensin.”

Başımı görev duygusuyla eğdim. “Evet, abilerim.”

“Beni işe yaramazın biriymiş gibi gösteriyorsun,” diye araya girdi Keton. Babam ona işlerini bitirmesi için seslenince Keton irkildi.

Finlei’nin ciddi ifadesinde bir tebessüm belirdi. “Aksini ispat edebilir misin?”

Keton ellerini kalçalarına koyunca hepimiz güldük.

“Orduyla birlikte uzak yerler göreceğiz,” dedi Sendo, elini omzuma koyarak. “Dönerken sana ne getireyim? Batı Gangseng’den boya olur mu? Ya da Kraliyet Limanı’ndan inci?”

“Hayır, hayır,” dedim. “Sağ salim dönün yeter. İkiniz de.” Ama sonra duraksadım.

Sendo beni cesaretlendirdi. “Ne var, Maia?”

Yanaklarım kızardı ve gözlerimi öne eğip ellerime baktım. “Eğer İmparator Khanujin’i görürseniz,” diye başladım yavaşça, “portresini çizin, olur mu?”

Finlei’nin omuzları neşeyle sarsıldı. “Demek köydeki kızlardan onun ne kadar yakışıklı olduğunu duydun ha? Hepsi İmparator’un cariyelerinden biri olmaya can atıyor.”

O kadar utanmıştım ki ona bakamadım. “Benim cariyeye olmak gibi bir niyetim yok.”

“İmparator’un dört sarayından birinde yaşamak istemez misin?” diye sordu Keton alaycı bir edayla. “Her mevsim için bir sarayı olduğunu duydum.”

“Keton, yeter,” diye azarladı Sendo.

“Sarayları umurumda bile değil,” dedim bakışlarımı en küçük abimden Sendo’ya çevirerek. Gözleri nezaketle parlıyordu – o hep en sevdiğim abim olmuştu ve beni anlayacağını biliyordum. “Onun nasıl görüldüğünü bilmek istiyorum ki günün birinde terzisi olabileyim. İmparatorluk terzisi.”

Keton, itirafım karşısında gözlerini devirdi. “O da ancak cariyesi olman kadar mümkün!”

Finlei ve Sendo ona ters ters baktılar.

“Peki o zaman,” diye söz verdi Sendo yanağımdaki çillere dokunarak. Ailede çilleri olan yalnızca ikimizdik – güneşin altında gündüz düşleri kurduğumuz saatlerin bir sonucuydu. “Yetenekli kız kardeşim Maia için İmparator’un bir portresi.”

Ona sarıldım. İsteğimin çok aptalca olduğunu biliyor ama yine de umut ediyordum.

Hepimizin son kez bir arada olduğunu bilseydim, hiçbir şey istemezdim.

• • •

İki yıl sonra babam, Finlei'nin cephede öldüğünü haber veren bir bildiri aldı. Mektubun altına yeni dökülmüş kan gibi kıpkırmızı görünen imparatorluk amblemi damgalanmıştı ve öyle aceleyle basılmıştı ki İmparator Khanujin'in adını oluşturan harfler birbirine girmişti. Bu anı, aylar sonra bile beni ağlatmaya devam etti.

Derken bir gece Keton hiç haber vermeden orduya katılmak için kaçtı. Ardında bıraktığı tek şey sabah halledeceğim çamaşırların üzerindeki –uyanır uyanmaz göreğim ilk şey olduğunu biliyordum– alelacele karalanmış nottu.

Çok uzun zamandır faydasızın tekiyim. Sendo'yu bulup eve getirmeye gidiyorum. Babaya iyi bak.

Gözlerime yaşlar doldu ve notu yumruğumun içinde buruşturdum.

Savaşmaktan ne anlardı ki o? O da benim gibi incecikti, çiroz gibiydi, rüzgâra bile zar zor direnecek kadar zayıftı. Dolandırılmadan pazardan pirinç bile alamazdı ve hayatı boyunca, kavgalardan konuşarak kurtulmaya çalışmıştı. Bir savaştan nasıl sağ çıkabilirdi ki?

Öfkeliydim de – çünkü onunla birlikte gidememiştim. Eğer Keton *kendisinin* faydasız olduğunu düşünüyorsa, ben neydim? Orduda savaşamazdım. Üstelik yeni dikişler oluşturmak ve satmak için tasarımlar çizmek için harcadığım binlerce saate rağmen hiçbir zaman usta bir terzi olamayacaktım. Babanın dükkânını asla devralamazdım. Ben bir kızdım. Umabileceğim en iyi şey, iyi bir evlilik yapmaktı.

Babam Keton'un gidişinden hiç bahsetmedi, en küçük abimin adını aylarca ağzına almadı. Ama parmaklarının taş gibi kaskatı kesildiğini gördüm; makas tutacak kadar bile açılmıyorlardı. Ben bocalayan dükkânımızı idare ederken o günlerini okyanusa bakarak geçiriyordu. Onun işlerini yürütmek ve abilerimin dönecekleri bir evin olacağından emin olmak bana kalmıştı.

Kimsenin ipek ya da saten gibi şeylere ihtiyacı yoktu, özellikle

de ülkemiz kendini içten içte bitirirken. Ben de yerli balıkçılar için kenevirden gömlekler ve karıları için keten elbiseler yapmış, keten ipi eğirmiş ve gelip geçen askerlerin ceketlerini onarmıştım. Balıkçılar, çalışmamın karşılığında bize balık kafaları ve pirinç çuvalları veriyordu, askerlerden para almaksa doğru gelmiyordu.

Her ayın sonlarına doğru, ölümler için ataları onuruna dua sunaklarında yakılacak hediyeler –genellikle dikmesi zor olan kâğıt örtüler– hazırlayan kadınlara yardım ettim. Gelip geçen tüccarların ayakkabılarına kâğıt ve kemerlerine ise onları yankesicilerden koruması için para dizileri diktim. Hatta seyyahlardan isteyen olduğunda, büyüye inanmadığım hâlde tılsımlarını bile onardım. O zamanlar inanmazdım yani.

İş olmadığına ve buğdayla pirincimiz tehlike arz edecek kadar azaldığında hintkamışından sepetimi alıp içine birkaç yumak ip, bir top muslin ve bir iğne koyardım. Sokaklarda gezip kapı kapı dolaşır, onarım işi olup olmadığını sorardım.

Ama limana çok az gemi geliyordu. Boş sokaklar toz ve gölgelemlerle kaplıydı.

İş olmaması, eve dönerken tahammül etmek zorunda kaldığım tuhaf karşılaşmalar kadar canımı sıkıyordu. Dükkânımızın karşısındaki fırına gitmekten hoşlanırdım ama savaş sırasında bu değışti. Çünkü artık Yanamer Caddesi'ne döndüğümde fırıncının oğlu Calu orada beni bekliyor oluyordu.

Calu'yu sevmiyordum. Orduya katılmadığı için değildi bu – imparatorluğun sağlık muayenesini geçememişti, o yüzden katılmıyordu. Sevmememin nedeni, on altı yaşına girdiğim gibi kafasında onun karısı olacağı fikrinin belirmesiydi.

“Senin iş için böyle yalvardığını görmekten nefret ediyorum,” dedi Calu bir gün bana. Elini sallayarak beni babasının fırınına çağırmişti. Ekmeklerin ve keklerin kokusu kapıdan dışarı yayılıyordu ve maya, fermente olmuş pirinç unu ve pişmiş yerfıstıklarıyla susamların kokusu ağzımı sulandırmıştı.

“Aç kalmaktan iyidir.”

Avucundaki barbunya ezmesi lekesini sildi. Şakaklarındaki ter, masanın üzerindeki hamur kâsesine damladı. Normalde yüzümü tiksintiyle buruşturmama neden olurdu –Calu’nun babası onun ne kadar dikkatsiz olduğunu görse fırçayı çekerdi– ama umursamayacak kadar açtım.

“Benimle evlenirsen hiç aç kalmazsın.”

Küstahlığı beni rahatsız etti ve Calu’nun bana dokunduğunu, onun çocuklarını taşıdığını, kasnaklarımın tozlandığını ve kıyafetlerimin şekerle yapış yapış olduğunu düşündüm dehşetle. Bir ürpertiye güçlkle zaptettim.

“Her zaman yiyecek bir sürü şeyin olur. Babanın da öyle.” Calu dudaklarını yalayarak bir kez daha denedi. Gülümsedi, dişleri tereyağı gibi sapsarıydı. “Babamın puf böreklerini, buharda pişirilmiş hünnap macunlu çöreklerini, hindistancevizli çöreklerini ne kadar sevdiğini biliyorum.”

Midem guruldadı ama açlığımın kalbimi ele geçirmesine izin vermeyecektim. “Lütfen sorup durmayı kes. Cevabım değişmeyecek.”

Bu Calu’yu kızdırdı. “Bana göre fazla iyisin, öyle mi?”

“Babamın dükkânını çekip çevirmem gerek,” dedim nazik olmaya çalışarak. “Bana ihtiyacı var.”

“Bir kız dükkân işletmez,” dedi, son çörek partisini dışarı çıkarmak için buhar sepetini açarken. Normalde babamla bana biraz verirdi ama bugün vermeyeceğini biliyordum. “İyi bir dikişçi olabilirsin –köyün en iyisi– ama abinler İmparator için savaşırken biraz daha mantıklı olup yuva kurman gerekmez mi?” Elime uzandı. Parmakları unlu ve nemliydi. “Babanın sağlığını düşün, Maia. Bencilik ediyorsun. Ona daha iyi bir hayat yaşatabilirsin.”

Canım yanmış gibi birden çekildim. “Babam dükkânından asla vazgeçmez.”

Calu somurttu. “Mecbur kalacak çünkü sen orayı tek başına idare edemezsin. Zayıfladın, Maia. Fark etmediğimi sanma.” Alayla gülümsedi, reddedilmek onu gaddarlaştırmıştı. “Bana bir öpücük ver, sana bir çörek uzatayım.”

Çenemi kaldırdım. “Ben köpek değilim.”

“Ah, *şimdi* de yalvarmayacak kadar gururlusun, ha? Böyle mağrur olursan babanı açlıktan süründüreceksin...”

Onu yeterince dinlemiştim. Fırından hızla çıktım ve hışımla caddenin karşısına geçtim. Babamın dükkânının kapısını ardımdan çarparken midem guruldadı. En zor kısmı da bencillik ettiğimi bilmemdi. Calu’yla *evlenmeliydim*. Ama ben ailemi *kendim* kurtarmak istiyordum – tıpkı annemin yapacağına inandığı gibi.

Dükkân-evimizin kapısına yaslanarak yere çöktüm. Ya beceremezsem?

Babam beni orada sessizce hıçkırırken buldu.

“Mesele ne, Maia?”

Gözyaşlarımı silerek ayağa kalktım. “Hiç, baba.”

“Calu sana yine evlenme mi teklif etti?”

“İş yok,” dedim sorusunu geçiştirerek. “Biz...”

“Calu iyi bir çocuk,” dedi. “Ama o kadar – bir çocuk. Sana layık değil.” Kasnağımın tepesine dikilerek, işlediğim ejderhayı inceledi. İpek yerine pamuğun üzerinde çalışmak zordu ama her detayı yansıtmak için uğraşmışım: sazan balığına benzeyen pulları, keskin pençeleri ve şeytani gözleri. Babamın etkilendiğini görebiliyordum. “Daha iyi yerlere gelmeye yazgılısın, Maia.”

Başımı çevirdim. “Nasıl gelebilirim ki? Erkek değilim.”

“Erkek olsaydın savaşa gönderilmiş olurdun. Tanrılar seni koruyor.”

Ona inanmasam da babam için başımı kabullenir gibi salladım ve gözyaşlarımı kuruladım.

On sekizinci doğum günüme birkaç hafta kala iyi haber geldi: İmparator, Shansen’le ateşkes yapmıştı. Beş Kış Savaşı sona ermişti, en azından şimdilik.

Ama bu haberin mutluluğu kısa sürede acıya dönüştü çünkü yeni bir mektup geldi. O kan kırmızı mühürlülerden.

Sendo, ateşkesten sadece iki gün önce, dağlarda savaşırken ölmüştü.

Bu haber babamı bir kez daha paramparça etti. Bütün gece sunağının önünde diz çöktü; annemin, küçüklüklerinde Finlei ve Sendo için yaptığı ayakkabıları kucakladı. Ben onunla birlikte dua etmedim. Çok öfkeliydim. Keşke tanrılar Sendo'ya iki gün daha göz kulak olabilseydi!

İki güncük daha.

Baba omzuma hafifçe vurarak, "En azından savaş bütün oğullarımı almadı benden," dedi ciddiyetle. "Keton için güçlü kalmalıyız."

Evet, Keton hayattaydı. En küçük abim ateşkesten bir ay sonra eve döndü. Bir yük arabasıyla geldi, tekerler çamurlu yolda gıcırdarken ayaklarını uzatmıştı. Saçları kısacık kesilmişti ve o kadar zayıflamıştı ki onu zar zor tanıdım. Ama beni en çok sarsan, gözlerindeki hayaletlerdi; o bir zamanlar muziplik ve hınzırlıkla parlayan gözlerindeki hayaletler.

"Keton!" diye haykırdım.

Kollarımı açarak ona doğru koşarken mutluluk gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyordu. Ta ki neden orada öylece uzandığını, pirinç ve un çuvallarına dayanmış durduğunu anlayana kadar.

Acı boğazımda şişti. Abim yürüyemiyordu.

Arabaya çıkıp kollarımla Keton'u sardım. O da beni kucakladı ama gözlerindeki boşluk apaçık görülüyordu.

Savaş bizden çok şey almıştı. Çok fazla şey. Finlei'nin ölümünden ve ardından Sendo'nun ölümünden sonra kalbimin sertleştiğini sanmıştım – babam için güçlü durabilmek adına. Ama Keton'un döndüğü o gün bir parçam çatladı.

Odama koştum ve duvara yaslanarak kıvrıldım. Parmaklarım kanayana, acı beni perişan eden hıçkırıkları tamamen yutana kadar dikiş yaptım. Ama ertesi sabah yaralarımı yamamıştım. Babama bakmam gerekiyordu. Ve artık Keton'a da.

Beş kış geçmişti ve ben farkında olmadan büyümüşüm. Boyum Keton'a yetişmişti, saçlarım anneminkiler gibi düz ve siyahtı. Benim yaşımda kızları olan diğer aileler, onlara koca bulmak için çöpçatanlar tutmuştu. Annem hayatta olsaydı ve babam hâlâ başa-

rılı bir terzi olarak anılsaydı, benim ailem de tutardı. Ama o günler çok geride kalmıştı.

Bahar geldiğinde İmparator, Shansen'in kızı Leydi Sarnai'yi kendine eş alacağını duyurdu. A'landi'nin en kanlı savaşı, İmparator Khanujin ve düşmanının kızını birleştiren bir düğünle son bulacaktı. Kutlamak babamın da benim de içimizden gelmedi.

Yine de güzel haberdi. Barış, İmparator ve Shansen arasındaki uyuma bağlıydı. Kraliyet düğününün anlaşmazlıklarını düzelteceğini umdum – ve Büyük Baharat Yolu'nda seyahat edecek ziyaretçiler getireceğini.

O gün, karşılayabileceğimiz en yüksek miktarda ipek siparişi verdim. Riskli bir alışverişti ama umutluydum – kış gelmeden işleri toparlamamız *şarttı*.

İmparator'un terzisi olma hayallerim silik bir anıya dönüşmüştü. Artık tek gelir kaynağımız iğne konusundaki becerimdi. Son-
suza dek Kamalan Limanı'nda kalacağımı, babamın dükkânındaki köşeme çekileceğimi kabullenmiştim.

Yanılıyordum.

İKİNCİ BÖLÜM

Kırkıyamaı andıran bir dizi kalın, gri bulut gökyüzünde süzöldü; dikişleri öyle sıkıydı ki arkalarında kalan ışığı güçlük le seçebiliyordum. Yaz başlangıcı için tuhaf bir şekilde kasvetli bir gündü ama yağmur yağmadı, ben de sabah rutinime devam ettim.

Kolumun altında taşıdığım merdivene tırmanıp küçük bahçemizde yetişen bütün dut ağaçlarını tek tek kontrol ettim. İncecik, beyaz ipekböcekleri yapraklarla besleniyordu ama bugün toplanacak hiç koza yoktu. Küçük ipekböceklerim yazın pek üretken olmazdı zaten, o yüzden sepetimin boş kalması beni pek endişelendirmemişti.

Savaş sırasında ipek, satın alınamayacak kadar pahalalmıştı ve dükkânımız da satacak kadarını üretmiyordu, o yüzden işlerimizin çoğu keten ve kenevirdendi. Sert kumaşlarla çalışmak parmaklarımı uyuşuk, sanatımı canlı tutuyordu. Ama şimdi savaş bittiğine göre ipekle çalışmayı artırmamız gerekiyordu. Siparişimin çok geçmeden gelmesini umuyordum.

“Baba,” diye seslendim. “Ben pazara gidiyorum. Bir şey istiyor musun?”

Cevap gelmedi. Muhtemelen hâlâ uyuyordu. Keton döndüğünden beri gece saatlere kadar oturuyor, aile sunağında dua ediyordu.

Küçük pazarımız her zamankinden kalabalıktı ve satıcılar fiyatlarda pazarlık kabul etmiyordu. Eve dönerken, ismi lazım değil biriyle karşılaşmamı engelleyeceğimi umarak acele etmedim. Ama korktuğum gibi Calu oradaydı.

“Dur sana yardım edeyim,” dedi sepetime uzanarak.

“Yardıma ihtiyacım yok.”

Calu sapı tutup çekti. “İnadı bırakır mısın, Maia?”

“Dikkat et! Her şeyi dökeceksin.”

Calu tutuşunu gevşetir gevşetmez sepeti elinden kapıp aceleyle bizim dükkâna girdim. Kapıyı kapadım ve aldığım malları boşaltmaya başladım: keten ve muslin balyaları, çizim için küçük defterler, avuç dolusu portakal, komşularımızın verdiği bir poşet pembe-sarı şeftali, somon gözleri (babamın favorisi), orkinos yumurtası ve küçük bir pirinç çuvalı.

Calu’yu başımdan defetmekle o kadar meşguldüm ki caddenin karşısında duran arabayı ancak şimdi görüyordum – tabii dükkânın içinde bekleyen adamı da.

Heybetli bir adamdı ve gölgesi kocamandı. Gözlerim adamın kıyafetlerinde gezindi, parlak mavi ipek ceketinde pirinç düğmelerinden birinin kayıp olduğunu fark ettim. İnsanların kıyafetlerine yüzlerinden daha çok dikkat etme eğilimim vardı.

Omuzlarım dikleşti. “İyi günler bayım,” dedim ama adamın benim selamlama konusunda pek acelesi yok gibiydi. Küçümser bir ifadeyle dükkâna göz gezdirmekle meşguldü. Utanç, yanaklarımın yanmasına ve batmasına neden oldu.

Tezgâhın arkasındaki zemine kumaşlar yayılmıştı ve elle boyanacak bir pamuklu şeridi boya askısından yanlamasına sarkıyordu. Dışarıdan aldığımız yardımları yıllar önce kesmiştik ve temizlik görevlileri tutacak para yoktu. Köşelerde beliren örümcek ağlarını ve rüzgârın kapının altından sürükleyip dükkânın her tarafına saçtığı şeftali tomurcuklarını artık görmüyordum bile.

Adamın bakışları nihayet bana döndü. Birazcık elim yüzüm düzgün görünsün diye saçlarımı gözümün önünden çektim ve örgümü omzumun arkasına attım. Sonra sanki terbiyeli tavırlarım dükkânın noksanlarını örtebilirmiş gibi başımı hafifçe eğilerek selam verdim. Tekrar denedim. “İyi günler bayım. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Adam nihayet tezgâhıma doğru bir adım attı. Kuşağında yelpa-

ze şeklinde, büyük bir yeşim madalyon salınıyordu. Düğümlenmiş ipek şeritlerden yapılmış devasa bir kırmızı püskülü vardı.

İmparatorluk görevlisi. Ama çoğu imparatorluk hizmetkârının giydiği o gri ve lacivert tuniği giymiyordu. Hayır, bir haremağasıydı.

Peki Majesteleri'nin haremağalarından birinin burada ne işi vardı?

Başımı kaldırıp baktım, pörtlek gözlerine ve dudaklarının kıvrılışındaki kibri saklama konusunda hiçbir işe yaramayan, özenle kesilmiş sakalına göz gezdirdim.

Çenesini kaldırdı. "Sen Kalsang Tamarin'in kızısın."

Başımınla onayladım. Dışarıda, pazarda gezinmekten şakaklarım terlemişti ve aldığım portakalların kokusu boş midemi heyecanlandırıyor, bu da guruldamasına sebep oluyordu. Epey yüksek sesle.

Haremağası burnunu kırıştırarak, "Kudretli Majesteleri'miz İmparator Khanujin, babanın Yaz Sarayı'na teşrifini buyuruyor," dedi.

Şaşkınlıktan elimdeki sepeti yere düşürdüm. "Ba-babam onur duyuyor. Kudretli Majesteleri'nin ondan arzusu nedir?"

İmparatorluk hizmetkârı boğazını temizledi. "Ailen nesiller boyu saray terzisi olarak hizmet verdi. Babanın hizmetine ihtiyacımız var. Lord Tainak şiddetle onu önerdi."

Zihnim Leydi Tainak için yaptığım elbiseyi hatırlamaya çalışırken kalbim güm güm atıyordu. Ah, tabii ya, en iyi ipekten bir ceket ve etek, üzerinde elle boyanmış turna ve manolyalar. O sipariş kış ortasında bir lütuf gibi gelmişti ve yapılan ödemeni bizi haftalarca idare edebilmesi için çok tasarruflu kullanmıştım.

Bu işin ailemi kurtaracağından emin olmak için herhangi bir detay bilmeme gerek yoktu. Uzun zaman önce yitirdiğim, İmparator için dikiş yapma hayalim içimde tekrar kıpırdandı.

"Ah, Leydi Tainak'ın elbisesi," dedim ve onu babamın değil de benim yaptığımı açık etmemek için dilimi ısırardım. Heyecanımı ve merakımı gizleyemiyordum. "Majesteleri'nin babamın hangi hizmetine ihtiyacı olabilir?"

Haremağası cüretim karşısında kaşlarını çattı. "O nerede?"

“Bayım, babam rahatsız ama ben Majesteleri’nin talimatlarını yerine getirmekten mutlulu—”

“O hâlde abinle konuşayım.”

Hakaretini görmezden gelmeyi tercih ettim. “Abim Beş Kış Savaşından henüz döndü. Dinleniyor.”

Haremağası ellerini kalçasına götürdü. “Sabrım tükenip de babanın İmparator’dan gelen daveti küstahça reddettiğini bildirmeden onu çağırırsan iyi olur, kızım.”

Dudaklarımı büzerek hızla eğildim. Sonra da babamı bulmak için telaşla içeri koştum.

Mutfaktaki ocağın yanı başında duran küçük tapınakta her zamanki gibi diz çökmüş, elinde ince tütsü çubukları tutuyordu. Ana Tanrıça Amananın farklı ahşap oymalarının önünde üç kere eğildi.

Amananın heykellerini ben çocukken annem boyamıştı. Ben de Tanrıça’nın kutsal kıyafetlerini tasarlamaya yardım etmiştim: biri güneşten, biri aydan ve biri de yıldızlardan. O heykeller, annemden bize kalan az sayıda eşyadandı ve babam her gün, gece gündüz onlara dua ediyordu. Annemden hiç bahsetmese de onu deli gibi özlediğini biliyordum.

İbadetini bölmek istemezdim ama başka seçeneğim yoktu. “Baba,” dedim narin omuzlarını sarsarak. “Seni görmek isteyen bir imparatorluk görevlisi var.”

Babamı dükkânın ön tarafına yürüttüm. O kadar zayıftı ki koluma yaslanmıştı. Baston kullanmayı reddediyor, kırık olanın bacakları olmadığını söylüyordu.

“Efendi Tamarin,” dedi haremağası sertçe. Babamın görüntüsü onu pek etkilememişti ve bunu saklamıyordu da. “Majesteleri’nin bir terziye ihtiyacı var. Sizi alıp Yaz Sarayı’na götürmem emredildi.”

Dudaklarımı çiğnememeye çalışarak yere bakıyordum. Babamın bu durumdayken Yaz Sarayı’na kadar yolculuk edebilmesinin imkânı yoktu. Babamın ne diyeceğini daha o söylemeden bildiğimden kıpırdandım.

“Varlığınız beni şerefleendirse de gidemem.”

Haremağasının babama burun kıvırdığını, ifadesinde inanmazlıkla aşağılamanın karışımını gördüm. Karışmamam gerektiğini bildiğimden dudaklarımı ısırardım ama endişem artıyordu. Bu şansa *muhtaçtık*.

İmparatorluk yetkilisi tam ağzını açacakken, “Ben gelebilirim,” deyiverdim. “Babamın zanaatını biliyorum. Leydi Tainak’ın elbisesini yapan bendim.”

Babam bana döndü. “Maia!”

“Dikiş biliyorum,” diye direttim. “Herkesten iyi.” Boya askısına doğru bir adım attım. Askının üst kısmında haftalarca, aylarca çalıştığım zengin işlemeli süsler vardı. “Sadece işlerime bir bakın...”

Babam başını iki yana sallayarak durmam için beni uyardı.

“Kudretli Majesteleri’nin talimatı gayet açık,” dedi haremağası burnunu çekerek. “Tamarin ailesinin usta terzisini Yaz Sarayı’na getir. Bir kız, usta olamaz.”

Babam hemen yanımda yumruğunu sıktı. Ondan aylardır duyduğum en güçlü sesiyle, “Peki sen kimsin de zanaatımın ustasının kim olduğunu belirliyorsun?” dedi.

Haremağası göğsünü şişirdi. “Bendeniz Kudretli Majesteleri’nin Kültür Bakanı, Bakan Lorsa.”

“Ne zamandan beri bakanlar ulaklık yapıyor?”

“Kendini fazla önemsiyorsun, Usta Tamarin,” diye yanıtladı Lorsa soğuk bir sesle. “Buraya yalnızca Gangsun’daki terzi ustası Dingmar hasta olduğu için geldim. İşlerin bir zamanlar büyük bir itibar oluşturmuş olabilir ama birayla şaraba heba ettiğin yıllar ailenin temiz adını lekeledi. Lord Tainak’ın tavsiyesi olmasa burada olmayacaktım.”

Buna daha fazla katlanamadım. “Onunla böyle konuşmaya hakkınız yok.”

“Maia, Maia.” Babam bir elini omzuma koydu. “Arkada yapmayı bekleyen onarımlar var.”

Bu, babamın beni kovma şekliydi. Dişlerimi sıkarak arkamı

döndüm ama imparatorluk ulağına ters ters baktım ve olabildiğince yavaş yürüdüm.

“Arabam hemen dışarıda, Yanamer Caddesi’nde bekliyor,” di-yordu Lorsa. “Yarın sabah sen ya da oğullarından biri orada ol-mazsa, bu cömert teklifi bir başkasına sunmak zorunda kalacağım. Mütevazı dükkânının, İmparator’umuzu geri çevirmenin utancını kaldıracabileceğinden şüpheliyim.”

Sonra topuklarının üzerinde döndü ve çıkıp gitti.

“Baba,” dedim, dükkân kapısı kapanır kapanmaz ona doğru ko-şarak. “Gidemezsin.”

“İmparator’un emri görmezden gelinemez.”

“Bu bir davet,” dedim. “Emir değil.”

“Sadece sözde. Eğer bu davete icabet etmezsek başımıza neler geleceğini biliyorum.” Babam iç geçirdi. “İmparator’un çağrısına kulak asmadığımız her yerde duyulacak. Ondan sonra da kimse dükkâna gelmeyecek ve her şeyi kaybedeceğiz.”

Haklıydı. Mesele sadece para ya da onur değildi – bu zorunlu bir davetti. Tıpkı Beş Kış Savaşı’nda askere alınmak gibi.

“Artık savaş bittiğine göre,” dedi babam, “İmparator’un dünya-nın geri kalanına A’landi’nin ne kadar muazzam olduğunu göster-mesi gerek. Bunu da her şeyin en iyi ustalarını işe alarak yapacak: müzisyenler, terziler ve ressamlar. Hiçbir masraftan kaçınılmaya-cak. Davet edilmek bir onur. Reddedemeyeceğim bir onur.”

Hiçbir şey söylemedim. Babam, İmparator'un yeni terzisi olmak bir yana, saraya kadar seyahat edecek durumda bile değildi. Ve Ke-ton da... Keton imparatorluk sarayına layık kıyafetler şöyle dursun, en basit dikişleri bile bilmezdi.

Peki ya ben? Ben yapabileceğimi *biliyordum*. İmparatorluk ter-zisi olmayı *istiyordum*.

Odama gittim ve kendimi daha net, daha düzgün görebilmek için elbisemin kollarıyla aynadaki lekeleri sildim.

Babam hep ona değil de anneme benzediğimi söylerdi. Ona hiç inanmazdım. Düzgün burnuma, iri, yuvarlak gözlerime ve dolgun

dudaklarıma baktım – evet, bunların hepsini annemden almıştım. Ama annem, gördüğüm en güzel kadındı, bense... Ben erkeklerle dolu bir evde büyümüştüm ve kız gibi hareket etmeyi bile bilmiyordum.

Finlei sürekli arkadan aynı Keton gibi göründüğümü söyleyerek dalga geçerdi benimle – bir erkek kadar sıyrığa benzediğimi. Yüzümdeki ve kolumdaki çillerin de pek faydası olmuyordu. Kızların narin ve solgun olması gerekirdi. Ama belki, *belki* tüm bunlar işime yarayabilirdi.

Şarkı söyleyemez ya da ezberden şiir okuyamazdım. Dans edemezdim. Zarafetim, cazibem ya da silvem yoktu. Ama dikiş dikebilirdim. Tanrılar aşkına, dikiş dikebilirdim.

Ben gitmeliydim.

Babam duasına döndüğünde parmaklarımla şöminedeki kömürleri ovup kaşlarıma sürdüm. Çalışma masasının yanında bir makas vardı. Elime aldım ama duraksadım. Kumaşı keserken ellerim asla titremezdi –uykumda bile düz kesebilirdim– peki neden şimdi titriyorlardı?

Örülü hâllerinde bile belimi geçen saçlarımin ucuna dokundum. Kurdeleleri çıkarıp örgülerimi çözdüm. Dalgalar sırtıma doğru dökülerek omurgamı gıdıkladı.

Elimi ve onunla birlikte makası indirdim. Yapmak istediğim şey çilgıncaydı. Mantıklı olmam, sonuçlarını düşünmem gerekiyordu. Ama kulaklarımda yalnızca Bakan Lorsa'nın benim gidemeyeceğimi söyleyişi çınlıyordu. Ve babamın gidemezsin deyişi.

Hayatım boyunca, kız olduğum için neleri *yapamayacağım* söylenmişti bana. Eh, kendi gözlerimle görme şansımı bu benim. *Yapabileceğim* tek şey bu şansı kaçırmamaktı.

Makasın sapındaki tutuşumu gevşeterek bıçak kısmını enseme götürdüm. Hızlı bir hareketle saçlarımin omuzlarımin hizasında kesdim. Saç tutamları sırtımdan aşağı süzülerek ayaklarımin dibinde siyah satenden bir havuz oluşturdu, sonra açık pencereden esen rüzgâr saç tellerini tüymüşçesine kolaylıkla uçuşturdu.

Ellerimin titremesi geçti ve saçlarımı tıpkı Keton'un ve onun yaşındaki oğlanların yaptığı şekilde arkamda topladım. Üzerime tuhaf bir sükünet çökmüştü, sanki saçlarımla birlikte korkularımı da kesip atmıştım. Bunun doğru olmadığını biliyordum ama panikleme için çok geçti. Şimdi uygun kıyafetlere ihtiyacım vardı.

Keton'un yatağına sade kış kavunu çorbası ve buharda pişmiş balık bulunan bir tepsi götürdüm. Eskiden odasını Finlei ve Sen-do'yla paylaşırdı. O zamanlar evimiz çok küçük gelirdi. Şimdiyse fazla büyük geliyordu. Odamın yarısı kumaşlar, boncuklar ve boyalar için bir depoydu... ve şimdiyse bu odanın tamamı Keton'a kalmıştı.

Abim uyuyordu. Horlarken dudakları çarpılmıştı. Bacakları kırlısa bile acı hissetmediğini söylemişti.

"Bacaklarımı hissetmiyorsam acıyı nasıl hissedebilirim ki?" diye şaka yapmaya çalışmıştı.

Yemeğini kenara bırakarak battaniyeyi omuzlarının üzerine doğru çektim. Sonra çekmecesine uzanıp bir pantolon aldım. Onu katlayıp kolumun altına aldıktan sonra parmak uçlarıma basarak ilerlemeye başladım.

"Maia." Keton kıpırdandı.

Arkamı döndüm. "Uyudun sanmıştım."

"Yanılmışsın." Keton'un başı yastığa geri yerleşti.

Yatağının kenarına oturdum. "Aç mısın? Sana yemek getirdim."

"Kıyafetlerimi çalıyorsun," dedi başıyla kolumun altındaki yığını işaret ederek. "Neler oluyor?"

Saçlarımı görmesin diye gölgeye doğru çekilerek dudaklarımı büzdüm. "Bugün dükkâna bir yetkili geldi. Babamın İmparator Khanujin'e kıyafet dikmek için Yaz Sarayı'na gitmesini istiyor."

Keton gözlerini kapadı. Savaş, en küçük abimin asiliğini içinden çekip almıştı ve on dokuz yaşında olsa da çok daha yaşlı görünüyordu. "Babam yıllardır bir şey dikmedi. Gidemez."

"Gitmeyecek," diye onayladım. "Ben gidiyorum."

Keton avuçlarına bastırarak kendini doğrulttu. “Yok artık, Maia! Delirdin mi sen? Gidemez—”

“O sözü duymak istemiyorum.”

“Gidemezsin,” diye tamamladı abim, sesimi bastırmak için kendi sesini yükselterek. “Sen bir kızsın.”

“Artık değil.” Saçlarına dokundum; sonra dişlerimi sıktım. “Değersiz olduğumun söylenip durmasından bıktım artık.”

“Mesele sadece değerli olma meselesi değil,” dedi Keton, elbisesinin yenine doğru öksürerek. “Gelenek meselesi. Hem bir kızın, İmparator’un ölçülerini almasını istemezler.”

Kendime engel olmaya çalışsam da kızardım. “Oraya senmişim gibi gideceğim, Keton Tamarin.”

“Babam bunu asla kabul etmez.”

“Babamın bilmesine gerek yok.”

Keton başını iki yana salladı. “Ben de hep itaatkâr olanın sen olduğunu düşünmüştüm.” Boyun eğmiş gibi iç çekerek arkasına yaslandı. “Çok tehlikeli.”

“Keton, lütfen. Bunu yapmam gerek. Bizim için. Sonra...”

“Tam da bu yüzden gitmemelisin işte,” diye araya girdi abim. “Beni ikna etmeye çalışmaktan vazgeç. Eğer bir erkek gibi davranacaksan, bir kız gibi düşünemezsin. Yere o kadar çok bakma. Konuşurken karşıdakinin gözlerinin içine bak ve asla tereddüt etme.”

Bakışlarımı hızla kaldırdım. “Seni ikna etmeye *çalışmıyorum!* Ayrıca sürekli tereddüt de *etmiyorum.*” Sonra tekrar yere baktım.

Keton inledi.

“Özür dilerim! Elimde değil. Alışkanlık.”

“Erkek olduğuna kesinlikle inanmazlar,” dedi. “Dudaklarını ısırıyorsun ve yere bakıyorsun. Yere bakmadığında da gökyüzüne bakıyorsun.”

İçerleyerek başımı kaldırdım. “Hayır!”

“Biraz daha,” diye teşvik etti Keton. “Biraz daha bağır. Erkekler öfkeli ve kibirlidir. Her şeyde en iyi olmaktan hoşlanırlar.”

“Sadece sen böylesin sanıyordum, Keton.”

“Keşke seni eğitecek zamanım olsaydı.”

“Sizden üç taneyle büyüdüm ben. Erkeklerin neye benzediğini biliyorum.”

“Öyle mi?” Keton kaşlarını çattı. “Sen bir köylü kızsın, Maia. Dünyanın yöntemlerine acemisin. Büyün hayatını dükkânın bir köşesinde dikiş yaparak geçirdin.”

“Şimdi de sarayın derinliklerinde dikiş yaparak geçireceğim.”

Demek istediği tam da buymuş gibi bir ifade takındı. “Sadece çok konuşmamaya çalış. Dikkatleri üstüne çekme.” Arkasına yaslandı, kollarını başının ardına koydu. “İnsanlar ne görmek isterlerse onu görürler.”

Sesindeki kederli bilgelik bana babamı hatırlattı. “Ne demek istiyorsun?”

“Tam da dediğimi,” dedi. “Sen bu dünyadaki herkesten daha iyi dikiş dikiyorsun. Ona odaklan, kız mı oğlan mı olduğuna değil.” Dirseklerinin üzerinde doğrularak beni inceledi. “Finlei haklıydı. Arkadan gerçekten de erkeğe benziyorsun. Hem bütün o çillerin, çoğu kız gibi solgun olmayışın... Babam senin güneşin altında fazla zaman geçirmene izin ver—”

“Birilerinin ipekböceklerini toplaması gerekiyordu,” dedim sinir olmuş bir şekilde.

“Fazla kıvrımın da yok.” Gözlerini kısarak bana baktı. “Ayrıca sesin çok melodik değil. Müzik konusunda hiçbir zaman çok iyi olmadın.”

Bu hakaretleri yüzünden neredeyse kıyafetlerini ona fırlatacaktım. “Cariye olmaya falan çalışmıyorum.”

Keton dilini şaklattı. “Burnunu o kadar kırıştırma ve gülümsememeye çalış.”

“Böyle mi?” diye sordum. Onun uyurkenki asık suratını taklit ettim.

“Daha iyi.” Arkasına yaslandı, dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. Ama geldiği gibi hızla silinip gitti. “Bunu yapmak istediğinden emin misin? Eğer İmparator öğrenirse... herhangi biri öğrenirse...”

“Beni öldürürler,” diye tamamladım. “Biliyorum.”

Ama ailemi gözetebilmenin en iyi yolu buydu. Gerçek bir terzi, A’landi’nin en iyi terzisi olabilme şansım.

“İyi para getirir,” dedim düz bir sesle. “Hepsini eve gönderirim. Hem...” Kendimi zorlayarak gülümsedim. “Saçlarımı kestim bile.”

Keton iç geçirdi. “Sana bunu söylediğime inanamıyorum ama dikkatli ol.”

“Olurum.”

“Geri döndüğündeki saraydaki kızlar hakkında bir sürü hikâye bekliyorum,” dedi abim neşeyle. “Tabii İmparator Khanujin hakkında da.” Birden gerildi. “Belki Shansen’i bile görürsün.”

“Söz,” dedim usulca. “Bir sürü hikâyeyle döneceğim.”

Bir ay önce eve ilk döndüğünde Keton’a aldığım bastona baktım. Ona dokunmamıştı bile. Zaten bacaklarını hiç kıpırdatamazken nasıl kullanacaktı ki?

“Onu da al,” dedi beni izleyerek.

Ahşabı sertti ve avucuma battı. Güzel – biraz acı, tetikte kalmamı hatırlatırdı.

“Yürümeye çalışacağına söz ver,” dedim ona. “Her gün biraz.”

“Uzakta olduğum her gün için bir adım atacağım.”

Bu, kararımı kuvvetlendirmeye yetti. Abimi alnından öptüm. “O hâlde umarım uzun bir süre dönmem.”

• • •

Babam uyurken, Keton bana nasıl erkek gibi davranılacağını öğretti. Nasıl karnının derinliklerinden kahkaha atılacağını, iyi bir yemekten sonra nasıl tatminle hırıltılar çıkarılacağını, sert bir şarap içtikten sonra nasıl surat ekşitileceğini. Geçirince özür dilememeyi, osururken saklamamayı ve ne zaman biri bana hakaret etmeye cüret etse tükürmeyi öğretti.

Sonunda derse devam edemeyecek kadar yorulduğunda odama döndüm ve bir aşağı bir yukarı yürüyerek, ters gidebilecek şeylerin üzerinden geçtim.

Yakalanırsam öldürülürüm.

Ama Keton ve babam için bunu yapmam gerek.

İçten içe, *kendim* için de yapmam gerektiğini biliyordum. Eğer burada kalırsam Calu'nun karısı –bir fırıncının karısı– olacaktım ve parmaklarım dikişi unutacaktı.

O yüzden daha fazla tereddüt etmeden, ihtiyaç duyabileceğim her şeyi paketledim. Keton'un kıyafetlerinden yedek bir şeyler; en iyi ipliklerim, floşlarım, çuvaldızlarım ve iğnelerim; işleme kurdelelerim ve iğnedenliğim; tebeşirim, boya fırçalarım, boya kutularım, çizim defterlerim ve kalemlerim.

Güneş sanki yükselmek için acele ediyordu ya da bana öyle geliyordu. Işık tepemdeki yıldızlarla süslü battaniyeyi hızla çekti. Sabahın denizin üzerinde yükselişini, sokağıma ve evime değişini izledim.

Hazırdım, eşyalarım özenle paketlenip omzuma asılmıştı. Kapıya doğru ilerlerken, bir zaman Keton'un yaptığı gibi güvenle yürüyor, görüntüyü tamamlamak için hafifçe topallıyordum. Bedenim, destek almak için bastona yaslanıyordu.

“Bekle.” Babam kulak tırmalayıcı bir sesle arkamdan seslendi. “Bekle.”

Göğsüm suçluluk hissiyle doldu. “Üzgünüm, baba.”

Babam başını iki yana salladı. “Bunu bekliyordum. Sen hep güçlü olanımızdın.”

“Hayır,” dedim sessizce. “Güçlü olanlar Finlei ve Sendo'ydü.”

“Finlei cesurdu. Sendo da kendince öyle. Ama sen, Maia, sen güçlüsün. Tıpkı annen gibi. Hepimizi bir arada tutuyorsun.”

Dizlerim titredi. “Baba...”

Bir eliyle kapının çerçevesini tuttu, diğer eli bir kumaş tomarına benzeyen bir şey uzattı. “Bunu al.”

Tomar öyle kaliteli bir ipekten yapılmıştı ki dokunuşum altında eriyebileceğini sandım. Altın kurdeleyi çözümlerim. İçinde...

Bir makas vardı.

Şaşkınlıkla babama baktım.

“Büyükannenindi,” dedi babam. Sanki görüntüsü ona acı ve-

riyormuş gibi makası tekrar sardı. “Benimle hiç konuşmadı. Seni bekliyordu.”

“Bu aslında ne...”

Babam beni susturdu. “İhtiyacın olduğunda anlayacaksın.”

Ağzımı açtım, ona Keton’a ve kendisine dikkat etmesini söyleyecektim. Ama Finlei ve Sendo da giderken dudaklarından bu kelimeler dökülmüştü ve bir daha geri dönmemişlerdi. O yüzden hiçbir şey söylemedim, sadece başımı hafifçe salladım.

“Maia,” dedim babam, elini omzuma koyarak. Gözlerinde, yıllardır görmediğim bir ışık vardı. “Dikkatli ol. Saray.. tehlikeli olacak.”

“Dikkat ederim, baba. Söz.”

“Git o hâlde. Onlara neler yapabileceğini göster.”

Bastonuma yaslandım ve arabaya doğru aksayarak ilerlerken sağ bacağımı ardımdan sürükledim.

Güneş çoktan parlamaya başlamıştı ama ellerim dolu olduğundan gözüme siper edemedim. Hatlarım büzüştü ve Lorsa beni görünce homurdandı.

“Keton Tamarin?” dedi beni baştan ayağa süzerek. “Kız kardeşinle ne kadar çok benziyorsunuz.”

Bütün bedenim sanki açılması imkânsız derecede karışmış bir organla sarılmış gibi düğümlendi. Erkeksi bir kahkaha atmak için kendimi zorladım ama daha çok öksürüğe benzer bir ses çıktı. “Umarım tek benzerliğimiz budur. Ne de olsa o dikemiyor, bense dikebiliyorum.”

Haremağası onaylar gibi homurdandı; ardından babama bir kese *jen* verdi.

“Geç içeri,” dedi bana.

Keton haklıydı. İnsanlar yalnızca görmek istediklerini görüyorlardı.

Babama ve Keton’un penceresine son bir kez daha baktım. Ardından beni neyin beklediğinden bihaber, arabaya bindim. Tek bildiğim, başarılı olmam gerektiği – ne pahasına olursa olsun.